

den kærende Medhold, skal det i Kendelsen bestemmes, at den i Anledning af Kæremaalet erlagte Retsafgift tilbagebetales.

Justitsministeren bemyndiges til at fastsætte Takster for Dommerkontorets Udførelse af de i 1. Stykke nævnte Forretninger. Taksterne vil være at fastsætte under Hensyn dels til Forretningens Art, dels til Værdien af det, som Forretningen angaar. Udbyttet heraf tilfalder Statskassen.

§ 5. Fra 1. April 1933 overgaar Tilsynet med og Revisionen af de af Eksekutorer behandlede Dødsboer udenfor København fra Amtmanden til vedkommende Skifteret. § 3, 3. Stykke, i Lov Nr. 119 af 20. April 1926 om Tilsyn med de af Eksekutorer behandlede Dødsboer ophæves.

Efter § 6 gælder Loven ikke for Færøerne.

Det af Ministeren fremsatte Lovforslag havde samme Skikkelse som det i forrige Rigsdagssamling forelagte, se Aarvog 1928—29, Side 322, med følgende Afvigelser: Det Tidspunkt, inden hvilket Dommerfuldmægtige senest vil være at statsansætte, var udskudt et Aar, nemlig til 1. April 1933, idet det vil være nødvendigt at kunne raade over en vis Tid til Gennemførelse af Bestemmelser om Dommerfuldmægtigenes Lønninger og Normering samt de dermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal, ligesom de af de nuværende Dommerfuldmægtige, der driver privat Virksomhed, har Krav paa en passende Tid til at afvikle deres private Praksis.

§ 4, 1. Stykke, Punkt 1, se Lovens Indhold, var »affattet saaledes, at hele Vægten lægges paa, at den paagældende Sag skal være klar og enkel, saaledes at Dommerkontorets Virksomhed kun kommer til at bestaa i den rent formelle Affattelse af Dokumenterne, derimod ikke i Raadgivning og Vejledning med Hensyn til selve den Sag, f. Eks. den Ejendomshandel, det drejer sig om.«

Efter denne Affattelse fandtes det ikke paakrævet at medtage den i Paragraffens tidligere Punkt 3 optagne Bemyndigelse for Justitsministeren til at paalægge Dommerkontorerne at udføre ogsaa andre juridiske Forretninger af tilsvarende Art.

Da der var rejst Tvivl om, hvorvidt Klage over et Dommerkants Afvisning af en Begæring om Udførelse af de i Paragraffen omhandlede juridiske Forretninger skulde gøres gældende ved Kære til Landsretten eller ved Klage til Ministeriet, var for at afskære denne Tvivl indsat som nyt Stykke en Bestemmelse om, at saadan Afvisning kan paakæres til Landsretten.